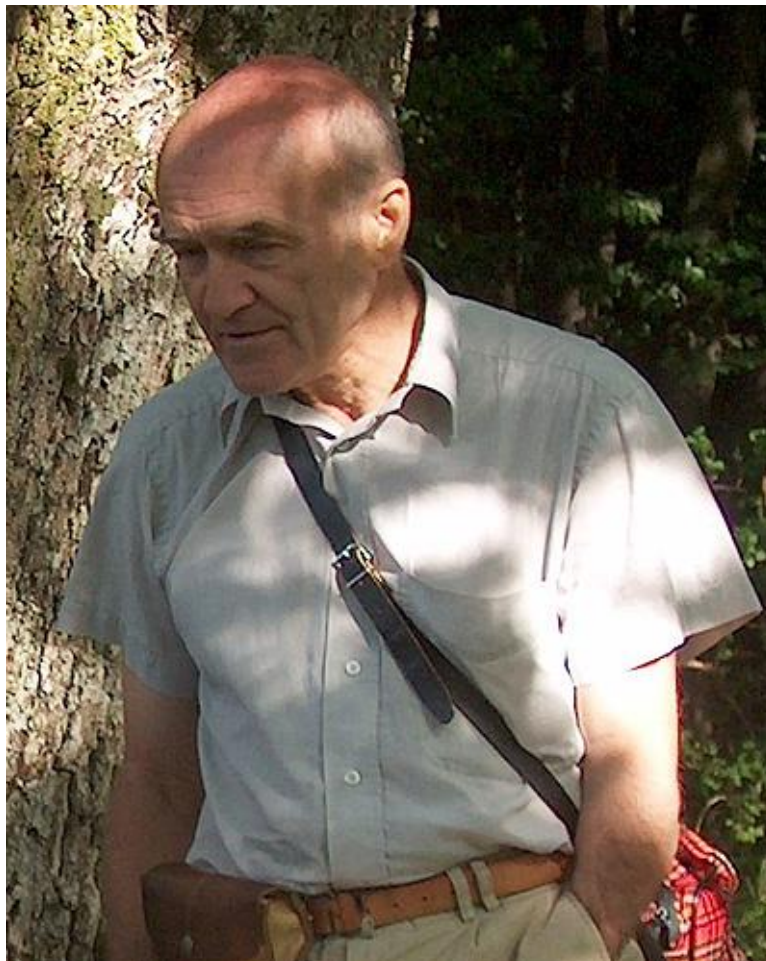

Elhunyt Gárdonyi Zoltán

2019. március 21-én, életének 80. évében meghalt Gárdonyi Zoltán, a Tabáni Spartacus versenyzője.

Több, mint hatvan éven keresztül versenyzett több budapesti klub színeiben; gyermekei, unokái is tájfutók lettek. Az MTFSz Térképtár bizottságának volt aktív tagja évtizedeken keresztül.

Temetése április 23-án 14:30-kor lesz a Farkasréti temetőben, előtte 13:00-kor gyászmisét tartanak emlékére a Felső-Krisztinavárosi Templomban (Apor Vilmos tér 9.).

Szarka Ernő emlékezik rá:

„Nem szabad rám haragudni, hogy nem tudok objektívan írni. Nagyon fáj!

1956 késő novemberben betévedt három ifjú a Műegyetemi Haladás természetjáró szakosztályába, hogy ismerkedjen a tájékozódási sporttal. Azokban a zavaros időkben éppen engem találtak meg, mint öreget (már 21 éves voltam!), aki ráért velük foglalkozni, és november végén (vagy december elején?) egy hétfői napon felültünk a Hévre, majd elbuszoztunk Leányfalura. Innen volt ugyanis néhány elfogadható (természetesen tilos!) térképmásolatom, amivel tudtam bevezetést nyújtani a térképolvasásba. Amikor elindultunk, elkezdett esni a hó, és mire néhány óra múlva szétázott térképeinkkel visszaértünk, már vastagon be voltunk havazva.

Mindhárman már itt tájfutók lettek (ha nem is úgy hívták őket), és halálukig azok is maradtak. Nevük elhalálózásuk sorrendjében: Valtinyi László, Almás Károly, és most már Gárdonyi Zoltán. A következő évben már mindhárman az időközben MAFC-cá vált tájfutó csapat tagjaiként országos bajnokok lettek, és ezt háromszor meg is ismételték.

Zoli jellegzetessége volt a még gyermekként szerzett háborús karsérülése, amely néha jelentett számára egyensúlyzavarokat, de bizonyára segített tovább erősíteni valószínűleg vele született vasakarátát. Sohasem engedte, hogy segítsenek neki, cipőt fűzött, mérnöki rajzokat készített, autót vezetett, szinte kereste a kihívásokat, amivel megbirkózhatott. Bevallom, én, a született ügyetlen ép, nagyon csodáltam.

Zoli tavaly még versenyzett. 1956-2018!. Ez 62 év! Van még más is ilyen az országban?

A MAFC nagy bajnokcsapatban stabil csapattag volt, de még 1960 után is sokáig belefért a MAFC csapatába. Egyéni sikerei nem igen voltak, a válogatottnak nem járt közelében, pedig kitűnő fizikuma volt. Versenybírói, versenyszervezői ambíciói nem voltak, de mindig szívesen segített, ha kértük. Nem az eredményekért versenyzett, hanem az erdőért, a tájfutásért magáért. Ezzel a szerelemmel eredményesen beoltotta gyermekeit, akik még tovább adták még eredményesebben ezt a szerelmet az ő utódaiknak.

Amennyire szerette a tájfutást, annyira szerette a mérnöki munkáját is, évtizedekig volt az UVATERV megbecsült mérnöke. Nem könnyű mérnöki tudományokból doktorálni, de ő ezt is megtette.

Érdem-e az, ha valaki átörökíti kiváló génjeit? Az okosságot, a jó fizikumot, a szívósságot, a vasakaratot? Érdem, nem érdem, ő ezeket mind átörökítette. Erről talán nem is tehetett, de arról nagyon is tehetett, hogy ezeket ki is bontakoztatta. Már fia és lánya is volt magyar bajnok és válogatott tájfutó, unokája pedig most a magyar tájfutás zászlóshajója. (Szabad-e egy ilyen vékony kislányt zászlóshajónak nevezni?). Nézem Csilla vonásait, és látom annak a 17 éves fiúnak a vonásait, aki térképet tanulmányoz a leányfalui hőésésben. Látom vagy csak szeretném látni? Nem mindegy?

Sohasem tudtam Zolira haragudni. Most haragszom. Kósa Csaba temetése után (ahol még mindketten ott voltunk, ő látszólag rendben, én bottal) már csak két fős régi MAFC csapat maradt. Most egyedül hagyott az emlékeimmel.

Búcsúzunk tőled mindnyájan, akik ismertek és szerettek. Sokan vagyunk!”